

18+

ВОЛОДИМИР
СЛІПЕЦЬ

ПІСНІ САМОГУБЦІВ

Рима, біль та
журба

І КНИГА
АВТОРА НА
УКРАЇНСЬКІЙ
МОВІ

Володимир Сліпець

**Пісні самогубців.
Рима, біль та журба**

«Издательские решения»

Сліпець В.

Пісні самогубців. Рима, біль та журба / В. Сліпець —
«Издательские решения»,

ISBN 978-5-44-930233-5

Це не просто звичайний збірник віршів від поета, бо автор — не поет. Ця крихітна книжка описує людську природу та привідкриває читачу Інший світ. Сум, біль, журба — це є наслідки людської байдужості, боягузтва та ліні. Який фінал заслуговує людство?

ISBN 978-5-44-930233-5

© Сліпець В.
© Издательские решения

Содержание

Від автора	6
Про Україну	7
Маніфест	7
Дайте їм хліба!	9
Тихий шум	10
Паразит в серці	11
Кінець ознакомительного фрагмента.	12

Пісні самогубців Рима, біль та журба Володимир Сліпець

© Володимир Сліпець, 2019

ISBN 978-5-4493-0233-5

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

Від автора

Жити та існувати ніколи не будуть синонімами, так само як бачити та розуміти. Жити в мильному рожевому пузирі, що ховає Вас від власного смогу та бруду – це боягузтво. Ігнорувати реалії та сучасне суспільство – лицемірство. Нити та скиглити, проте нічого не робити – лінь. То є одвічні гріхи нашого виду, які можуть нас вбити!

«Пісні самогубців: Рима, біль та журба» – це мій коротенький збірник віршів. Я ніколи не бачив в собі поета та й ніколи не побачу. Я просто людина, що бачить цей світ трішки інакше. Кожний вірш – маленька історія, сповнена смутком, відчуттям провини за людство та людяність в серці.

Люди так звикли дивитись у дзеркало та бачити якихось химерних героїв, сильних лідерів та навіть богів. А що... А якщо це кінець? Останній наш день, рік, століття. Невже ми залишимо тільки папір, брукс та залізо після себе?

Я бажаю Вам приємного читання... Хоча, я вважаю, що буде сильний післясмак, так що відразу знайдіть відраду – почитайте добру казку, подивіться романтичний фільм. Бо в моєму світі Вас чекає тільки біль та журба, які на цей раз сховались під римою віршів.

Правда може бути жорстокою, а істина – химерною. Тому, якщо Ви досі не злякалися, можливо, знайдете відповіді на власні запитання.

Про Україну

Маніфест

Я люблю свій край,
Та майже Україну.
Обожнюю дім,
Мою маленьку хатину.

Для мене земля
Рідніше держави.
Між ними,
Відчуваю сильну різницю.

Й мудрі то є слова,
Що твоя Батьківщина там,
Де твій дім,
Спокій, друзі, сім'я.

Я відчуваю себе
Зручніше вдома,
Де мене чекають...
Завжди та люблять як є.

Мені майже байдужі
Всі інші люди...
Хоч й прикро за них,
Їхне минуле, життя, майбутнє.

Ці пусті очі,
Сірі від будення,
Звичайні життя.
Та ламкі від помилок серця.

Бодай вони голі,
Кольорові як ті Жар-птиці
Та все ж сірі.
Пусті у душі.

Для мене скажений пес
Рідніший за нардепа.
Мені сліпий мудріше
Від злого проповідника.

Для мене вони
Не ідоли та не боги.

Так, лише жадібні,
Хитрі жебраки, які дурять себе й людей.

Не кажіть «Слава Україні,
Героям слава!»
Краще «Слава гаманцям,
Та вбивцям пошана!»

Я вже давно не вертаюсь
Очима до телевізора.
Не слухаю,
Не шукаю новин.

Всі крики та воплі
З екранів мені не веселі.
Ти дикі танці...
Вже вони не смішні.

Хотілось, щоб в світі
Було менше дурниць.
Щоб був мир,
Затишок та всім втіха.

Та цього, мабуть,
Ніколи не буде,
Бо люди...
Такі... як є.

Дайте їм хліба!

На землях родючих, чудових,
Живе простий люд.
Своїми руками ледве збирають,
Іншим ротам семена.

Вони багато працюють,
Та ледве існують.
В постійних злиднях,
Недугах та скаргах живуть.

Хлібороби хліборобів деруть,
Скотарі ріжуть останню худобу.
А бабки все лають на всіх,
Посміхаясь згадають минулих катів.

Їх годують плітками,
Чутками, гнилою землею,
Що ось-ось прийдуть зміни.
І всі як царі заживуть.

Та для брехні,
В серцях працюючих мас
Бракує вже місця,
Та немає вже сил!

Їх мотори глохнуть поволі.
Один за одним...
Вся нація гине задля
Ситих шлунків катів.

Дурні мріями багатіють,
А не їхніх хребтах,
Будують нові квартали,
Дачі, вілли, палаці...

Цілісінький світ подурнів.
Всі живуть немов ляльки,
Та поодинці ріжуть горлянки,
Сховавшись по конурах лячним.

Тихий шум

Я йду по вулиці,
Дивуюся.
Назустріч біжать люди,
Шумні та смішні.

Вони так тремтять,
Кричать.
Та їх все одно не чути.
Вони вже мертві.

Їхні тіла все летять
У безодню.
Там вже чекає смерть,
Привітно вітаючи всіх.

Може мені закричати?
Побігти?
Чи просто далі стояти,
Чекаючи див?

Чи в змозі хтось їм...
Сказати...
Що ось-ось прийде він.
Кінець, фінал усього.

Я можу просто мовчати.
Та бути нічим,
Ніким.
На телефон просто знімати.

Так який тоді сенс?
Вмирати?
Чи далі грати роль,
У виставі сумній?

Паразит в серці

Він в неї серце вкрав,
Проник до душі.
Розбивши там тент,
Він жив вглибині.

Щастя й радість,
Спокій та тишу —
Все це забрав,
Й там з'явилась діра.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.